

Gade (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Erhard Jakobsen, at efter den nuværende artikel 149 skal forslag fremlægges for Parlamentet til udtalelse.

Vi har haft en diskussion om høring og samarbejdsprocedure. Jeg skal medgive hr. Erhard Jakobsen, at han taler om »i samarbejde med«, og så er der noget med høringsret for andre instanser, men det er dog interessant at lægge mærke til, at udenrigsministeren stadig taler om dobbelthøring. Jeg tror, det ikke er tilfældigt, at udenrigsministeren har valgt et svagere ord, det gamle ord, det, der stod i et gammelt papir, mens der i det, vi nu tager stilling til, står »samarbejde«, og hr. Erhard Jakobsen har ret i, at det selvfølgelig er mere vidtgående end en høring.

Vi kan også stille det spørgsmål vedrørende et parlament, som får samarbejdsprocedure, som får mulighed for at godkende, som skal godkende et forslag: vil man virkelig bilde befolkningen ind, at dette parlament ikke får øget indflydelse? Naturligvis får det det, når det skal godkende beslutninger. Når det tilmed kan både forkaste og stille ændringsforslag, viser det med al ønskelig tydelighed, at tricket med bare at kalde det dobbelthøring og sige, at det ingen betydning har, ikke går.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg synes også, det er ret fantastisk, som man prøver på at forvride begreberne.

Hr. Erhard Jakobsen står og siger: Parlamentet, demokratiet, hvad kan vi have imod det? Vi har altså det imod det, hvis dette Parlament får virkelig magt, at her har vi en forsamling på, jeg tror, det nu er 426 medlemmer, hvoraf der er 16 fra Danmark. Det er det første, og her gælder ingen vetoregel, hverken i henhold til Romtraktaten eller til Luxembourgforliget eller noget som helst andet. Her er alle muligheder for, at Danmark kan blive majoriseret. Det har vi imod dette Parlament, for så vidt som det får magtbeføjelser.

Og så til realiteten i sagen. Ja men lad os da tage det dokument, udenrigsministeren har bragt hjem. Her kan vi læse om artikel 149: Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal osv. på forslag af Kommissionen og efter udtalelse fra Europa-Parlamentet,

fastlægger en fælles holdning. Dette er for så vidt den nuværende situation: »efter udtalelse fra Europa-Parlamentet«.

Så kommer den nye situation, når denne fælles holdning er fastlagt med kvalificeret flertal – hidtil har der skullet være enstemmighed. Så står der: »Hvis Europa-Parlamentet inden for en frist på tre måneder fra denne meddelelse bifalder den fælles holdning eller ikke har afgivet udtalelse inden for fristen, vedtager Rådet endeligt den pågældende retsakt.« Videre: »Europa-Parlamentet kan inden for den i B nævnte frist på tre måneder med absolut flertal blandt sine medlemmer foreslå ændringer til Rådets fælles holdning. Europa-Parlamentet kan ligeledes med samme flertal forkaste Rådets fælles holdning.« Det sendes så frem, og hvis Europa-Parlamentet har forkastet Rådets fælles holdning, kan Rådet ved en andenbehandling kun træffe afgørelse ved enstemmighed.

Det er da en magtforøgelse. Hvordan kan man påstå noget andet? Det har Europa-Parlamentet ikke skullet tidligere. Der har ikke tidligere været krav om, at Europa-Parlamentet skulle godkende eller forkaste Rådets holdning. Dette er noget nyt. Det er en magtforøgelse.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg vil godt endnu en gang indtrængende bede udenrigsministeren om som grundlag for den her debat at forklare os, hvad betydningen er af den erklæring, udenrigsministeren selv i offentligheden og i sin tale til indledning i den her debat har tillagt så stor betydning. Hvad er det i den erklæring, som ændrer noget som helst i situationen? Folketinget har ikke fået nogen redegørelse for, hvad den erklæring går ud på, hvilken status den erklæring har. Ja, folketinget har først stiftet bekendtskab med denne erklæring, i det øjeblik udenrigsministeren læste den op, og i det øjeblik havde vi ikke engang teksten.

Hvad er den erklærings status? Hvad er det, der gør, at nogen skulle være forpligtet til at følge den erklæring, når det kommer til stykket? Kan udenrigsministeren ikke forklare det nu, således at det indgår i grundlaget for debatten? Regeringens fortolkning bygger ene og alene på, at eftersom Danmark ikke agter at misbruge reglerne og lave protektio-